

De komst van Christus

Sixt Karl von Kapff

“ ...De nacht is voorbij gegaan en de dag is nabij gekomen. Laat ons dan afleggen de werken der duisternis en aandoen de wapenen des lichts. ...”

Romeinen 13: 11-14

Jaargang 5 nummer 2 – december 2002

Eerder uitgegeven preken van jaargang 5

1. Onze zonden weggedragen

Horatius Bonar

Bronvermelding

Originele titel: *idem*

Uit: *Keur van leerredenen van de beroemdste kanselredenen uit het buitenland – 1857*

Uitgegeven door: H. Höveker – Amsterdam

Deze preek is herschreven onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel

De komst van Christus

“En dit zeg ik te meer, dewijl wij de gelegenheid des tijds weten, dat het de ure is, dat wij nu uit de slaap opwaken; want de zaligheid is ons nu nader, dan toen wij eerst geloofd hebben. De nacht is voorbij gegaan en de dag is nabij gekomen. Laat ons dan afleggen de werken der duisternis en aandoen de wapenen des lichts. Laat ons, als in de dag, eerlijk wandelen; niet in brasserijen en dronkenschappen, niet in slaapkamers en ontuchtigheden, niet in twist en nijdigheid. Maar doet aan de Heere Jezus Christus en verzorgt het vlees niet tot begeerlijkheden.”

Romeinen 13: 11-14

“Heft uw hoofden op, gij poorten en verheft u, gij eeuwige deuren, opdat de Koning der ere inga! Wie is de Koning der ere? De HEERE, sterk en geweldig, de HEERE, geweldig in de strijd” (Ps. 24:7,8). Deze Heere Sebaoth is de Koning der ere; de Koning, die alle engelen Gods aanbidden. Aan Hem: Jezus Christus, de Heiland der wereld, is alle macht gegeven in de hemel en op de aarde.

Deze Koning van de gerechtigheid en van het leven, wil Zijn Advent - dat is Zijn komst - opnieuw bij ons viëren. Ja, Hij wil bij ons komen en bij ons ingaan, zoals Hij Jeruzalem binnenging. Voor elke gelovige ziel geldt het woord van de profeet Zacharia: “Verheug u zeer, gij dochter Sions! Juich, gij dochter Jeruzalems! Ziet, uw Koning zal u komen, rechtvaardig en Hij is een Heiland.” (Zach. 9:9)

Zoals Hij van de hemel in ons arm vlees en bloed is afgedaald en de mensheid met de Godheid in zich verenigt, zo wil Hij nog *heden* in onze harten komen. Zoals Hij bij Zijn eigen volk Israël is gekomen en met wonderbare woorden en daden zich als het Licht en het Leven heeft betoond, zo wil Hij in onze harten woning maken door Zijn Heilige Geest. Daarom zegt Hij in Openbaringen 3:20: “Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen en Ik zal met hem avondmaal houden en hij met Mij.”

O, geliefden! Wij willen Zijn stem horen en de deuren van onze harten opendoen en Hem zó ontvangen, zoals het volk Hem ontving, toen Hij Jeruzalem binnen ging. Zij wierpen, om Jezus te eren, hun klederen op de weg en riepen: “Hosanna, den Zoon Davids, gezegend is Hij, die daar komt in de naam des Heeren! Hosanna in de hoogste hemelen!” Als mensen die Hem nauwelijks kenden, Hem zó hebben geëerd, hoe veel te meer moeten dan onze harten voor Hem openstaan! Wij weten dat met Zijn komst of Advent een nieuwe tijd begint: een nieuw kerkjaar in het algemeen en een nieuwe dag voor ieder hart in het bijzonder. Zoals onze tekst dat zegt met de woorden: “de nacht is voorbij gegaan en de dag is nabij gekomen”. Met de komst van Jezus wordt het licht in de harten en in de wereld. De Advent van de Heere is een aankomst van licht en leven, van vrede en vreugde, van gerechtigheid en nieuwe geesteskracht.

Deze levensvolle genadekomst wordt ons nu opnieuw verkondigd. Het kerstfeest nadert en dan mogen wij niet alleen de uitwendige geboorte van de Heere Jezus Christus viëren, maar Hij moet tegelijk van binnen in onze harten geboren worden. Als de Zon der gerechtigheid wil Hij ons met allerlei geestelijke zegeningen en hemelse goederen vervullen. Daarom komt ook die stem tot ons: “Bereidt de weg des Heeren, maakt recht in de wildernis een baan voor onze God”. Hoe dat gebeuren moet, zegt onze tekst.

Laten wij, onder de zegen van de Heere, de Adventsboodschap ordelijk en op deze volgende manier overwegen:

1. Als een boodschap van heil en van vreugde.
2. Als een boodschap van boetedoening en vernieuwing.

*Lieve Jezus! Kom tot mij!
Wees en blijf mij steeds nabij!
Kom toch, waardste Zielenvriend!
Liefste! Die mijn hart bemint!
In de wereld is geen lust,
Die mijn harte maakt gerust;
Slechts als Gij bij mij wilt zijn,
Ben ik vrij van angst en pijn.
Waar ook alles mij verlaat,
Maak ik op Uw genade staat.
Uwe liefde, trouw en macht
Zij steeds ere toegebracht!*

1. Een boodschap van heil en van vreugde

In de eerste plaats bezien wij de Adventsboodschap als een boodschap van heil en van vreugde. Volgens onze tekst is de nacht voorbij gegaan en de dag aangebroken, omdat ons heil nabij gekomen is. Zoals men na de donkere nacht zich over de heldere dag verblijdt en dankbaar de zon begroet, zó en nog oneindig meer wekt de komst van het heil op tot vreugde en genot. De opgang van de Zon der gerechtigheid is voor ons het begin van een nieuwe tijd. Trouwens, wat is ons leven als het níet door deze Zon beschenen wordt? Onze tekst stelt het voor als *nacht*, als *duisternis*, als *doodsslaap* en als een leven in menigerlei zonden. De apostel zegt van dit leven, dat die zulke dingen doen, het Koninkrijk Gods niet zullen beërven. Onze tekst noemt als werken van de duisternis: brassen, zwelgen, hoererij, overspel, haat, nijd en al zulke zinnelijke bedenkingen van het vlees.

De ziel van de mens die in gevangenschap is van deze werken, ligt in een geestelijke doodsslaap. Zonder Christus is hieruit geen ontwaken mogelijk, dan alleen met de verschrikkingen van de hel. In zo'n doodsslaap en in zo'n afschuwelijke duisternis ligt ieder natuurlijk mens volgens zijn aangeboren zondestaat; de één op een grove, de ander op een meer verfijnde wijze.

Niet alleen brassen en zwelgen, niet alleen openbare ontucht, woedende toorn en haat zijn werken van de duisternis. Nee, ook de meer verfijnde neigingen tot zelfzucht en eigenliefde. Ook het gebrek aan ware broederlijke liefde, aan een stille en zachtmoedige geest, aan ingetogenheid en zelfverloochening. In het algemeen de voortdurende inwilliging van alles wat vleeselijk is. Het maakt de geest slaperig en heeft als gevolg dat hij geen deel heeft aan de heldere dag. Hoeveel mensen hebben eerst het lichaam teveel verzorgd en aan een zekere weekheid, zucht naar genot en ijdelheid plaats gegeven. Daardoor is de begeerlijkheid van het vlees en van de ogen en de grootsheid van het leven al meer en meer toegenomen en hebben zij zich misschien door onkuisheid van het lichaam en de ziel naar het verderf gebracht! En hoeveel mensen doen zich uiterlijk vriendelijk en liefdevol voor, terwijl toch in hun harten een geheime nijd, boze ijverzucht, grimmige ontevredenheid of bittere haat onophoudelijk aan de wortel van hun leven knagen!

O, moge een ieder van ons zich toch beproeven, of hij niet iets van die werken der duisternis in zich heeft. Zo ja, of hij dan daartegen strijdt en worstelt en of ze hem inwendig tot een zware last zijn geworden. Want het is met een ziel niet goed, zolang zij zich nog in de nacht van het natuurlijke leven bevindt. Jesaja 59:9-12 schildert deze treurige nacht af met de volgende woorden: “Het recht is verre van ons en de gerechtigheid achterhaalt ons niet; wij wachten op het licht, maar ziet, er is duisternis, op een grote glans, maar wij wandelen in donkerheden. Wij tasten naar de wand, gelijk de blinden en, gelijk die geen ogen hebben, tasten wij; wij stoten ons op de middag, als in de schemering, wij zijn in woeste plaatsen gelijk de doden (...). Want onze overtredingen zijn vele voor U, en onze zonden getuigen tegen ons.”

Voor deze jammerlijke toestand van de natuurlijke mens had het Oude Testament geen echte hulp. Met al zijn voorbereidingen tot het genadeverbond was het toch nog maar altijd de morgenschemering met zijn verborgen gaven en schatten. Zoals wij in Hebr. 10:1 lezen: “want de wet, hebbende een schaduw der toekomstige goederen, niet het beeld zelf der zaken”. Wanneer onze tekst zegt: “de nacht is voorbij gegaan”, zo kunnen we onder deze nacht niet alleen de toestand van de natuurlijke mens verstaan, maar ook de duisternis onder het Oude Testament. Want het ontbrak aan de ware gerechtigheid, die voor God geldt, aan de levende gemeenschap met God en aan de zalige hoop op de eeuwigheid. Daarom wordt tijdens het hele Oude Testament die kreet van vurig verlangen en smart vernomen: “Och, dat Israëls verlossingen uit Sion kwamen! Als de Heere de gevangenen Zijns volks zal doen wederkeren, dan zal zich Jakob verheugen en Israël zal verblijd zijn.”

Naar deze vreugde zagen koningen en profeten uit. Toen de Geest des Heeren hun de Zoon van David als de grote uitredder aanwees, was het alsof hun heil en verlossing plotseling zou komen. Maar pas toen de tijd vervuld was, zond God Zijn Zoon. En in Hem ging de Zon der gerechtigheid op over de donkere aarde. Alleen hij, die Jezus heeft, kan zeggen: ‘de nacht is voorbij gegaan en de dag is nabij gekomen’. Want volgens onze tekst is Hij ons heil, dat is: onze volkomen Hulp, waardoor wij uit de diepste nood van onze zondeval gered worden. Overeenkomstig dit heil, heeft Jezus Zich bij Zijn *eerste komst* op de aarde, geopenbaard. Waarom riep al het volk: “Hosanna, den Zoon Davids?” Waarom huldigden zij Hem als hun koning en Heere? Omdat Hij hun zieken gezond, hun blinden ziende, hun stommen sprekende en hun doden levend maakte. Omdat Hij hun armen het Evangelie van het Koninkrijk verkondigde, zodat allen door Hem toegebracht werden tot de zaligheid van het Nieuwe Verbond.

Maar pas door wat er ná Zijn intrede binnen Jeruzalem gebeurde, pas door Zijn lijden en Zijn sterven is Jezus het heil der wereld geworden. Aan het kruis heeft Hij Zich, als onze Plaatsbekleder, voor ons opgeofferd en onze vervloeking gedragen. “Om onze overtredingen is Hij verwond en om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden” (Jes. 53). Met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt, degenen, die geheiligd worden door het geloof in Hem. Daarom is Hij nu de Middelaar van het Nieuwe Testament, omdat door Zijn dood degenen die geroepen zijn, het beloofde eeuwige erfdeel ontvangen. Want omdat Hij zich onstraffelijk (als de Heilige, helemaal zonder zonde) door de Heilige Geest (als de eeuwige Zoon van God) Gode opgeofferd heeft, zo reinigt nu Zijn bloed ons geweten van dode werken om de levende God te dienen (Hebr. 9:14).

Voor alle zonden van alle mensen, te allen tijde en aan alle plaatsen heeft Jezus een in alle eeuwigheid geldende verzoening teweeg gebracht.¹ Daarom noemt Johannes Hem in 1 Joh. 2:2 ‘de verzoening voor onze zonden en voor de zonden van de gehele wereld.’ Zodat Zijn bloed ons reinigt van alle zonden en de belofte vervuld zal worden: “al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol”.

Omdat ons nu een zó rijke vergeving van zonden door Jezus is aangebracht, is Hij het heil voor een iedere ziel die door een waarachtig geloof Zijn verdiensten deelachtig wordt. Zo’n ziel kan met ons lied instemmen:

*Ik lag gekneld in boeien,
Die Gij mij hebt geslaakt.
Ik moest mij zelf verfoeien,
Gij hebt mij groot gemaakt,
Mij tot Uw eer verheven,
Geschonken 't hoogste goed,
Waarnaar ik ooit kon streven
Tot rust van mijn gemoed.*

Dit grote goed, waardoor Jezus ons volkomen heil werd, is de vergeving van de zonden, de gerechtigheid die voor God geldt, de vrede met God en de bestendige toegang tot Zijn genadetroon. Maar ook de gemeenschap van de Heilige Geest, en daardoor het kindschap Gods en het genot van alle zaligheden die voor een gelovige ziel de hemel op aarde zijn. Als een nieuw schepsel kan zij zeggen: ‘het oude is voorbij gegaan, ziet, het is alles nieuw geworden’. Nieuw geloof, nieuwe liefde, nieuw geduld in alle droefheid en moed tegen alle vijanden, nieuwe ijver tot alles wat goed is en nieuwe hoop.

Vanwege dit grote heil, waar wij door Jezus deel aan krijgen, is de boodschap van Zijn komst voor ons een boodschap van de hoogste vreugde en het hoogste genot.

Trouwens, wie zou zich niet verblijden, wanneer de nacht van zondeschuld, zondenood en zondemacht voorbij is en de heldere dag van het nieuwe leven in Jezus is aangebroken? Aangezien wij nu niets meer te vrezen, maar alles te hopen hebben? Zo ontboezemt de verlostte ziel zich met Jesaja 61:10: “Ik ben zeer vrolijk in den HEERE, mijn ziel verheugt zich in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils, den mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan; gelijk een bruidegom zich met priesterlijk sieraad versiert en als een bruid zich versiert met haar gereedschap!”

O, mochten wij toch allen aan deze vreugde deel krijgen, zodat wij bij de uitroep: “Ziet, uw Koning komt tot u”, meer feestelijk gezind en vrolijker zouden zijn, dan wanneer ons de hoogste aardse vreugde zou worden aangekondigd. Ja, verheug u allen in het grote heil, dat ons opnieuw door Jezus’ komst wordt aangebracht! Verblijdt u daar ook over, u bedroefde en lijdende, aangevochten en bekommerde ziel:

*Wees blij in God, gij armen!
Uw Koning maakt u rijk.
Hij wil u vol erbarmen,*

¹ Wij lezen deze zin in het licht van hetgeen de Dordtse Leerregels schrijven in hoofdstuk 2, par. 3: "Deze dood van den Zone Gods is de enige en volmaakte offerande en genoegdoening voor de zonden; van oneindige kracht en waardigheid, overvloediglijk genoegzaam tot verzoening van de zonden der ganse wereld."

*Verzorgen liefderijk.
Komt, nader zonder vrezen
En breng Hem uwen groet.
Uw smart wil Hij genezen,
Die alle leed verzoet.*

Voor een ziel die met vreugde vervuld wordt vanwege de komst van Jezus in het vlees, vanwege Zijn leven en Zijn dood, Zijn opstanding en Zijn uitstorting van de Heilige Geest, wordt Zijn eerste komst een levende werkelijkheid. Voor een ziel, die zich de eeuwige vruchten van Jezus' eerste komst in en door het geloof heeft toegeëigend, wordt Zijn verschijning een werkelijkheid die steeds heerlijker wordt. Hij verlangt in de eerste plaats de hemelse vreugde van de dagelijkse aanwezigheid van Jezus, volgens Zijn eigen woord: "Zo iemand Mij liefheeft, die zal Mijn woord bewaren en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen tot hem komen en zullen woning bij hem maken".

Iets hogers kan een ziel voor zich niet wensen, dan deze innerlijke komst van de Zoon en in Hem, de Vader, dan deze komst van de Heere in onze harten, omdat Hij ons met Zichzelf verbroedert en verenigt. Zodat wij, naar het woord van de apostel, één lichaam en één geest met Hem worden, leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en Zijn gebeente. Zodat Zijn liefde ons vervult, Zijn Geest ons verlicht, Zijn leven ons doordringt en wij één met Hem worden, dat wij in Hem blijven en Hij in ons. Wie daarvan iets heeft ondervonden, die verstaat pas de boodschap van Zijn komst: "uw Koning komt tot u", en zij vervult hem met grotere blijdschap dan wanneer alle konings- en keizerskronen hem geschonken werden. Er is immers niets groter en heerlijker in de hemel en op de aarde, dan de inwoning van de Heere Jezus.

Voor zulke zielen is dan ook de aanstaande komst van Christus het voorwerp van de hoogste vreugde. Zoals Hij zichtbaar naar de hemel gevaren is, zo zal Hij ook wederkomen op de aarde. Niet meer in vernedering, maar in grote kracht en heerlijkheid. Hij zal Zijn engelen met klinkende bazuinen voor zich uitzenden en deze zullen Zijn uitverkorenen verzamelen, van het ene einde van de hemel tot aan het andere. De menigte van hemelse heiligen zal Hem volgen, gekleed in wit en rein lijnwaad en als de Koning der koningen, als de Heere der heren zal Hij Zijn vijanden en de vijanden van Zijn Kerk allen te niet doen. Hij zal de satan duizend jaren in de afgrond laten binden en Overwinnaar zijn. Hij zal degenen, die voor Hem leefden en voor Hem stierven, met de heerlijkheid van de eerste opstanding kronen.

Hij zal dat rijk oprichten, waarvan Jesaja zegt, dat er geen einde zal zijn aan de grootheid van deze heerschappij en van deze vrede in Zijn koninkrijk. Dat koninkrijk, waarin maar één kudde en één Herder op de gehele aarde zal zijn, die bedekt zal zijn met de glorie van de Heere, zoals de wateren de bodem van de zee bedekken. Dat rijk, waarin al de volken van deze aarde met het tot God bekeerde Israël, Hem alléén alle eer zullen toebrengen. Hem, de Christus, de gezalfde Gods, van Wie alle koninkrijken en machten zullen zijn, zodat van Hem alléén en van Zijn heilig Sion alle wet uitgaat over de hele aarde.

Deze tweede uitwendige komst van Jezus verwachten de gelovige zielen met nog groter verlangen. En wanneer heden het bazuingeschal de hele lucht vervulde: "Hij komt!", zo zouden zij, vol van heilige vreugde, het hoofd opheffen, omdat hun verlossing nabij zou zijn.²

² Ds. Kappf hangt blijkbaar het zogenaamde pre-chiliasme aan, waarbij Jezus lichamelijk zal terugkomen op aarde, de anti-christ zal vernietigen, Israël zal bekeren en waarbij een lange periode van grote opwekking over de hele wereld zijn zal. Daarna vindt de strijd tussen Gog en Magog plaats, waarna Jezus uiteindelijk voor de laatste keer zal terugkomen om de wereld te oordelen. Dat er na de bekering van Israël een verlevendiging van de kerk komt, leerden zowel Nederlandse als Engelse en Schotse theologen. Mannen als Brakel, Th. Boston, Justus

Ja, zelfs Jezus' laatste komst - als Hij zal verschijnen om de wereld te oordelen, waarbij de levenden en doden van alle tijden en plaatsen zullen opstaan om voor Zijn rechterstoel gedaagd te worden - geeft stof tot blijdschap aan een gelovige ziel. Want niemand komt in het gericht die in het geloof verbonden is met Hem. Zij zullen de vreugde smaken op de dag van het oordeel als Hij de zijnen zal toespreken: "Komt in, gij gezegenden Mijns Vaders! Beërft het Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld". Wanneer de nieuwe hemel en de nieuwe aarde zullen verschijnen en de Almachtige Zijn woord zal vervullen: 'Zie, Ik maak alle dingen nieuw!'. Johannes hoorde over deze komst van de Heere een stem van een grote schare in de hemel, die sprak: 'Halleluja! Lof en heerlijkheid, eer en kracht zij Gode, onze Heere! Looft onze God, gij, al Zijn dienstknechten en die Hem vrezen, beide klein en groot!'

Met zo'n toekomstverwachting kan zelfs de verborgen komst van Jezus in de dood, die wij dagelijks verwachten moeten, ons met blijdschap vervullen. Hij, die in Jezus een gewisse hoop van het eeuwige leven heeft, legt graag het kleet van de sterfelijkheid af en verlaat met vreugde deze wereld, vol zonde en ellende, om altijd bij zijn Heere te zijn. Een waar christen is zó gesteld dat, wanneer een ziekte of een droevig ongeval hem boodschapt: 'de Heere komt om u te halen', hij terstond getroost zijn geest in de handen van zijn Vader beveelt. Zijn lichaam laat hij graag aan het graf over, in de hoop van een heerlijke opstanding. Zo is, in verschillende opzichten, de komst van de Heere ons tot vreugde, als wij Hem recht kennen en liefhebben. O, wie zou niet graag deze verheven vreugde van 's Heeren komst volkomen deelachtig willen worden!

2. Een boodschap van boetedoening en vernieuwing

Als wij dat wensen, zo moeten wij in de tweede plaats, de boodschap van Christus' komst als een boodschap van boetedoening en vernieuwing ter harte nemen. Daarvan spreekt onze tekst vooral. Omdat dit verschenen heil nu zo groot is, de heldere dag na de stikdonkere nacht zo heerlijk en schoon is en ons in de toekomst iets nog oneindig heerlijkers wacht. Zo is voor allen, die door het licht van het Nieuwe Verbond bestraald worden, het ogenblik daar om op te staan uit de slaap, om alle werken van de duisternis af te leggen en de wapenen des licht aan te doen. Zo luidt ook de stem van de prediker van 's Heeren komst: "Alle dalen zullen verhoogd worden en alle bergen en heuvelen zullen vernederd worden; en wat krom is, dat zal recht en wat hobbelachtig is, dat zal tot een vallei gemaakt worden." (Jes. 40:4) Alle hoogten van eigengerechtigheid en van hoogmoed zullen vernederd en al wat krom en verkeerd is, zal recht gemaakt worden, zoals het naar Gods wil zijn moet.

O, lieve zielen! Hoe veel moet er wegvallen! Hoe veel werken van de duisternis houdt onze natuur in zich verborgen, werken die het licht van Jezus schuwen! Hoe veel vleselijke begeerte en traagheid, hoe veel zinnelijkheid en eigenliefde, hoe veel hartstochten en begeerten!

Willen we Jezus in waarheid ontvangen, dan moeten we alles, wat Hem mishaaft, als zonde erkennen en belijden, van harte betreuren, haten en nalaten. Alleen door zó'n boete bereiden wij Hem de weg, zodat Hij in onze harten intrek kan nemen.

En ook zó alleen kunnen wij datgene, wat onze tekst in het bijzonder verlangt en waardoor wij alleen in waarheid vernieuwd worden: de wapenen des lichts aandoen en de Heere Jezus Christus zelf aantrekken. Wat 'de wapenen des lichts aandoen' betekent, leert de apostel

Vermeer, Hutcheson, Th. v/d Groe, Philpot en vele anderen verwachtten deze gebeurtenissen met groot verlangen. Zij leerden echter over het algemeen geen lichamelijke, maar een geestelijke komst van Christus, voorafgaand aan deze gebeurtenissen (post-chiliasme).

Paulus in 1 Thess. 5: 8: “Maar wij die des daags zijn, laat ons nuchteren zijn, aangedaan hebbende het borstwapen des geloofs en der liefde, en tot een helm, de hoop der zaligheid.”

Geloof, liefde, hoop: dit zijn de wapenen des lichts. Dit zijn de middelen waardoor het Goddelijke licht steeds helderder in ons schijnt. Zo willen wij de boodschap van Christus' komst in de wereld: “Ziet, uw Koning komt”, met een nieuw geloof met haast tegemoet gaan. Zo willen wij alles, wat Jezus voor ons en ons ten goede gedaan heeft, ons toe-eigenen als mensen die zonder Hem in de zwartste donkerheid voor eeuwig zouden gevangen zitten. Ons geloof moet voortaan niet meer een dood aannemen van alle waarheden zijn, waarbij wij blijven die we zijn. Ons gebed, onze overpeinzing van Gods Woord en al onze godsdienstigheid moet voortaan niet meer een uitwendig werken zijn, een vorm zonder geest, een schijn zonder echtheid. Maar zij moet een diepe kennis van onze zonde en ellende zijn, een naar God verlangende honger en dorst naar gerechtigheid. Zó, ja, zó willen we de genademiddelen van God en de dingen die ons tot de zaligheid dienen, gebruiken.

Alleen op deze manier kunnen wij ons over het nieuwe kerkjaar, dat wij nu intreden, oprecht verheugen. Alleen op deze manier kunnen wij de ware kracht en vrucht van alles wat ons geestelijke genoegens en hemelse gaven geeft, verwachten. Alleen uitwendige godsdienst en verstandsgeloof helpen ons niets, al bezochten we ook alle kerken en al namen we ook iedere godsdienst oefening waar. Net zo min als de Israëlieten door het uiterlijk meevoeren van de verbondsark, de verwachte overwinning op de Filistijnen behaalden. Maar omdat zij onboetvaardig waren, werden dertigduizend mensen, onder wie ook de priesters, gedood en de verbondsark werd door de Filistijnen weggevoerd.

Dit alleen is het ware geloof: het laat het oordeel aangaande zichzelf niet aan de wereld en het vlees over, maar aan God. Het gelooft de duivel in niets, maar Jezus in alles en het laat zich in alles door Zijn Woord en Zijn Geest besturen. Zo'n geloof ontvlucht alle vergankelijke verleidingen van deze wereld en probeert in God te leven, ofwel, zoals onze tekst gebiedt: *Jezus aan te trekken*. Hiermee wordt niet bedoeld dat we uiterlijk in Hem moeten geloven, maar zoals de aloude geloofsbelijdenis woordelijk zegt: ‘in Hem geloven, in Hem gaan met al de bewegingen van het hart, zich overgeven aan Hem tot een volkomen eigendom, Hem beminnen van ganser harte en met alle krachten, in Hem blijven zoals de rank in de wijnstok, in Hem en in Zijn liefde leven, werken, wandelen en handelen.’ Zoals Paulus zegt: ‘Niet ik leef, maar Christus leeft in mij. Want wat ik leef in het vlees, dat leef ik door het geloof des Zoons Gods, Die mij liefgehad heeft en zichzelf voor mij heeft overgegeven’ (Gal. 2:20).

Dit is het oprechte geloof, dat niet slechts Jezus' verdiensten, maar ook Jezus Zelf en de aard en de kracht van Zijn heilig leven zich toe-eigent. Dat zijn de wapenen van het licht, dat is een burcht tegen alle vijanden, dat is een schild, waarmee wij de vurige pijlen van de satan kunnen uitblussen. Ja, zo'n geloof is een geheel arsenaal van Goddelijke wapenen van licht en leven, waarmee wij de duivel verjagen, het vlees kruisigen, de wereld overwinnen en de hemel kunnen ‘veroveren’. Trouwens, wat een kracht heeft de uit het geloof voortvloeiende liefde, waarvan Paulus zegt, dat wij met deze liefde als een pantser omsloten moeten zijn. “De liefde is de vervulling der wet”, zo luidt het onmiddellijk vóór onze tekst.

Wat geen menselijke kracht kan, dat doet de liefde, die ons uit Christus toevloeit. Zij doet geen kwaad, zij is lankmoedig, zij is goedertieren, zij is niet afgunstig, zij handelt niet lichtvaardig, zij is niet opgeblazen, zij handelt niet ongeschikt, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij denkt geen kwaad, zij verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid. Zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle

dingen, zij verdraagt alle dingen. Hebt u zo'n liefde? En als de Geest getuigt dat u niet zo bent: erkent u het dan met schaamte en berouw en beijvert u zich om zo te worden? Doet dan aan de wapenen des lichts en dan is ook de helm der hoop op uw hoofd, ja de helm der hoop en der zaligheid. Slechts hij, die deze hoop heeft, is gelukkig. Immers, wat is de hele wereld met al haar begeerlijkheid, als de dood een verschrikkelijk einde aan dit alles maakt? Als de arme bedrogen ziel moet sidderen voor de rechterstoel, voor welke alleen verzoende en met Jezus verbonden zielen kunnen bestaan?

Ten gevolge daarvan wijst ons de boodschap van de komst van de Heere niet slechts op het grote heil, dat Jezus ons bij zijn eerste komst verworven heeft, maar ook op de grote heerlijkheid, die Hij bij Zijn aanstaande komst aan de dag zal leggen. Wie zich niet verheugen kan over de genadekomst van de Heere, moet vrezen voor Zijn komst ten gericht en ter verschrikking. Zoals Hij eens als Rechter kwam om Jeruzalem te verwoesten, zó zal Hij ook eenmaal komen om het hele antichristendom te vernietigen. Dit zegt de Heere zelf: 'Wanneer eens het teken van de Zoon des mensen aan de hemel zal verschijnen, dan zullen al de geslachten der aarde wenen, ja, de mensen zal het hart bezwijken van vrees en van de verwachting der dingen, die het aardrijk zullen overkomen.'

Want als Hij dan komt op de wolken van de hemel met grote kracht en heerlijkheid, dan zal Hij met de roede van Zijn mond de aarde slaan en met de adem van Zijn lippen de goddelozen, de onbekeerden doden. Het oordeel, dat aangezegd is aan die zielen, die zich in ongeloof en in zonde door de geest van de antichrist hebben laten verleiden, zal dan uitgevoerd worden. Zij zullen van de wijn van Gods toorn drinken en gefolterd worden met vuur en met zwavel voor de heilige engelen en voor het Lam. De rook van hun plagen zal van eeuwig tot eeuwig opstijgen en zij hebben geen rust, dag noch nacht.

Zo zal de Heere ook bij zijn laatste komst ten wereldgericht hen tot Zijn linkerzijde verwijzen, die Hem niet hebben geëerd met een geloof, door de liefde werkende. Hij zal hen toeroepen: "Gaaf weg van Mij, gij vervloekten! in het eeuwige vuur, hetwelk de duivel en zijn engelen bereid is."

O, wie van ons zou zo dwaas kunnen zijn om zich zo'n ontzettend hellewee op de hals te halen? Wie haast zich niet om zijn ziel te redden, om vóór alle dingen een zekere hoop op het eeuwige leven te hebben? Of hebt u geen haast? Durft u uw bekering uit te stellen? Denkt u net als de boze knecht: 'Mijn heer vertoef te komen?' Weet dan, wanneer Zijn ontzaglijke komst in majesteit nog enige tijd duurt, zo kan, als een valstrik, Zijn komst met uw dood nog vandaag over u komen. Weet u of u deze avond nog zult leven? Wanneer u zich zorgeloos op uw bed neerlegt, weet u dan of u weer zult opstaan? Of niet in de volgende nacht uw ziel van u geëist zal worden? En als nu de dood die wij dagelijks verwachten moeten, als een komst van de Heere ten gericht u onverwacht overviel? Hoe zult u die ontvluchten? Hoe zou uw advent, uw aankomst in de eeuwigheid zijn?

Zie, daarom roept de boodschap van Jezus' komst niet alleen: "Uw Koning komt tot u", maar ook: "Waakt!" Waakt altijd en bidt, dat u waardig mag zijn om alles te ontvluchten wat er gebeuren zal en om vrijmoedig te staan voor de Zoon des mensen.

De boodschap van onze tekst hoorde een man, die lange tijd een heidens en zondig leven geleid had, die zich slechts bewoog in de maalstroom van de wetenschap en die niet naar zijn luid roepend geweten wilde luisteren. Deze man was de beroemde kerkvader Augustinus. Toen hij dertig jaar oud was werd hij opgeschrikt door een ziekte, die hem tot vlakbij de dood bracht. Hij voelde de helleplaag van de zonde in zich en was verheugd, dat hij door de

bisschop Ambrosius tot Christus werd geleid. De Christus, die hij door zijn vrome moeder Monica in zijn kinderjaren had leren kennen.

Na lang strijden hoorde hij dat twee ruwe soldaten zich tot God hadden bekeerd. Met diepe schaamte en onder hevige gemoedsaandoeningen ging hij in de tuin, wierp zich op zijn gezicht onder een vijgenboom en riep huilend: 'Heere, hoe lang zult Gij toornen? Gedenk mijn wandaden niet! Hoe lang zal ik *'morgen'* blijven zeggen? Waarom kan mijn slavernij op dit uur geen einde nemen?' Terwijl hij zo bitter weende, was het hem, alsof hij in de nabijheid een stem hoorde: 'Neem dat boek en lees!' Als hij nu de Bijbel opensloeg, viel zijn oog op deze plaats: "Niet in brasserijen en dronkenschappen, niet in slaapkamers en ontuchtigheden, niet in twist en nijdigheid; maar doet aan den Heere Jezus Christus." Op slag waren al zijn twijfels verdwenen. Hij gaf de Heere Jezus zijn hart, legde zich met ijver toe op de kennis van de heilige schriften, liet zich dopen en werd al spoedig een licht der kerk.

Geliefden, op deze manier moet ons ook de boodschap: "Doet aan den Heere Jezus Christus" aangrijpen en tot verootmoediging en vernieuwing opwekken! Dagelijkse vernieuwing is noodzakelijk. Het vlees begeert altijd weer tegen de geest, de zonde blijft ons altijd aan kleven en maakt ons traag. Maar in Jezus, onze Heere, is elke dag, ieder uur, elk ogenblik nieuw leven te vinden. En de Heilige Geest wil ons met Zijn almachtige kracht helpen om op te wassen in Hem, die ons Hoofd is. Die de kroon van het eeuwige leven aan diegenen belooft die, met lijdzaamheid, in goede werken naar het eeuwige leven streven.

Amen.

Achterwoord

Sixt Karl von Kapff

De komst van Christus

Sixt Karl von Kapff (1805-1879) was de zoon van een dominee. Zijn moeder kwam uit het franstalige Zwitserland. Sixt Karl ontving zijn opleiding aan het seminarium in Blaubeuren. Zijn theologische opleiding volgde hij in Tübinger Stift. In 1832 werd Kapff dominee van de Broedergemeente in Korntal. Deze gemeente was in 1819 afgescheiden van de Evangelische Landelijke kerk, omdat deze de mensen aanspoorde om een wandeling naar Palestina te maken, waar zij de komst van Christus wilden afwachten.

Kort na zijn intrede, trouwde Kapff. Onder zijn gehoor kwamen mensen van heinde en ver. De gemeente bloeide.

Doctor en theoloog Sixt Karl von Kapff was niet alleen hoogbegaafd, maar had ook een ongewoon breed zicht op toekomstige ontwikkelingen. Door heel Europa had Kapff contacten met christenen uit diverse kerkgenootschappen. Hij beijverde zich wereldwijd voor zending en voor christenen in verdrukking. Kapff was een geliefde spreker voor hoogtijdagen en christelijke feestdagen.

Aangezien het geestelijk peil in het gebied van Württemberg in het midden van de 19^e eeuw tot ver onder nul was gedaald, verlangde hij zeer naar een geestelijke herleving. Onder andere ook op predikantenconferenties waar hij leiding gaf, moedigde Kapff aan tot een meer bijbelse verkondiging met een opwekkend karakter, tot persoonlijke boetedoening en tot het ernst nemen met het Avondmaal. Bijna drieduizend mensen kwamen iedere zondag om hem te horen.

Na een korte ziekte stierf Sixt Karl von Kapff onverwachts op 1 september 1879.